

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 1. sušca 1896.

Leto XVI.

Iz pesmarice neznanega siromaka.

1. Božična pesem siromakova.

V palači svetli nisi rojen bil,
Zaplakal prvič si v pastirski koči;
In v zlato zibel položila ni
Te mati tvoja revna v hladni noči.

Od Betlehema je trpljenja pot
Do Golgate se vila tvoja kruta,
Uboštva, borbe, mučeništva pot
Z bodečim trnjem, kámenjem posuta.

Bil siromak si žive svoje dni!
Tovariš naš zato si na vse čase.
A, ki žive od žuljev naših rok,
Imeli bi te radi vsega zá-se . . .

Ne! Ti si naš — mi bratje tvoji vsi,
Kar nas zatirancev po svetu tava,
Kar sužnjev nas brezpravnih nosi svet,
Kar hira nas in strada in zmrzava.

Le kdor občutil sám je kdaj gorjé,
Trpín mu, brat njegov, v srcé se smili;
In v kočah, ne v palačah še vsekdár
Človekoljubi so se porodili.

2. Temni nauki pojasnjeni.

* **M**ladina preljuba, ti zlati up naš,
Pripravljaj se resno za zrele dni svoje!
S krepóstmí srcé si, značaj okrašúj,
Z modróstjo si, z znanjem glavó napolnjuh!
In srečno življenje bo tvoje.*

Prekrasno, prekrasno! A kaj, da, možjé,
 Odkrito bojite se vi govoriti?
 Denár je najbolj spoštovana krepóst
 In znanost najboljša, najvišja modrost:
 Umeti bogastvo množiti.

3. Delavčeva hči.

Lepa sem, pravijo, lepa »ko roža!
 Pesem to sladko mi moški pojó;
 Dan na dan slišim jo, kjer se prikažem.
 Naj jim verjamem, da res je takó?

Kaj pa ti praviš, zrcálo? Ne lažeš?
 Lep je li blede moj tá-le obraz?
 Lepa tá usta k poljubu vabeča?
 Lepših nobena res nima že lás?

Lepe li takšne očí so velike,
 Črne ko temna brezmesčna noč?
 Takšne ko moje — do moškega srca
 Res, da čaróvno imajo naj moč?

Lepa? . . . Nemara bo nekaj resnice!
 O, ko moj oče bi bil bogatín,
 Ženini snúbili bi me bogati,
 Bila lastníca bi krasnih graščín!

Délavec oče moj, délavka mati!
 Z delom kruh služim svoj sama si jaz . . .
 O Rojenice! Zakaj pač mi v zibel
 Dote nasule ve niste svoj čas?

Dote?! Oh, saj jo tu nosim na licih!
 Préveč, še préveč za revno deklè . . .
 Revi lepota opasna je dota;
 Sába bojím se, da bo mi v gorjé . . .

4. Pokaj . . . ?

Pokáj pa prišel si na svet,   Zlorabil svet bo tvojo dlan,
 'Ti siromakov otrok jadni?   Močí zlorabil bode tvoje;
 Na svet brezčutni, trdi tá,   In glavo tvojo in mladóst
 Na svet sebični tá in hladni.   Zlorabil svet bo v svrhe svoje.

Ne veš še, črvič nežni moj,
 Da, kdor z bogastvom ne prvači,
 Verige robstva žive dni
 On skoz življenje svoje vlačí.

A. Aškerc.

